

สัจจมนต์ กวนนวน

โดย วิภาณตา ชำนาญ

สวัสดิ์

เดิมที่ข้าพเจ้าจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อ
ประโยชน์ส่วนตน แต่เห็นว่าไม่มีความเสียหายใดที่จะ
เผยแพร่เป็นสาธารณะประโยชน์ ให้แก่ผู้ที่เริ่มสวดมนต์
อย่างข้าพเจ้า ได้มีบทสวดมนต์สำหรับการฝึกสมาธิ
และเสริมสิริมงคลแก่ชีวิตสืบไป

บทสวดมนต์ก่อนนอน

ตั้งนะโม 3 จบ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัส

สะ (3 จบ)

บทสวดไตรสรณคมน์

พุทฺธัง สะระนัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระนัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระนัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สาระนัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ฐัมมัง สาระนัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระนัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระนัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ฐัมมัง สาระนัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สาระนัง คัจฉามิ

บทสวดอิติปิโส

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชา
จะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริ
สະทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะกะ
วาตีฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกา
ลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิตีฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิ
ปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะ
คะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริ

สะปุกกะลา เอสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนย
โย ปาหุเนยโย ทักขิณเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุต
ตะรัง ปุณฺณกเขตตัง โลกัสสาติ

บทสวดพาหุง หรือ บทสวดพาหุงมหากา

พาหุงสะหัสส ระมะณินิมิตะสาธุชั้นตั้ง
คิริเมฆะลัง อุทิตะ โฌ ระสะเสนะมารัง
ทานาภิรัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

มาราติเร กะมะภियุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฌรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นาพาภิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทธารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคกะมะติหัตถะสุทธารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังวะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิณฺญาเย พุฏฺฐะวะจะนัง ชะยะกายะมัชเณ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะกาวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง

ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นันทโปะนันทะภูชะกัง วิพุชัง มะหิตัง

ปุตเตนะ เถระภูชะเคนะ ทะมาปะยันโต

อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ทุกคาหะทิฏฐิภูชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง

พรหมัง วิสุททธิชุติมิตฺติพะกาภิธานัง

ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

เอตาปี พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย

วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที

หิตวานะเนกะวิวิชานิ จุปัททะวานิ

โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

บทสวดมหาการุณิโก

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรตวา ปาละมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ
สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัทธมโน
เอวัง ตวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิ
ตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวีโปกชะเร อะภิเสเก สัพพะ
พุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุนุญฺฐิตัง
สุชะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิญฺฐัง พรัมหมะจาริสุ ปะทักขิ
ณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะ

โนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ
ละภันตัตถะ ปะทักขิณเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภาวันตุ เตฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภาวันตุ เตฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภาวันตุ เต

ถ้าสวดให้คนอื่นใช้คำว่า เต สวดให้ตัวเองใช้คำว่า เม

(เต แปลว่าท่าน - เม แปลว่าข้าพเจ้า)

กราบ 3 ครั้ง เสร็จแล้วสวดเฉพาะพุทธุคุณ ดังต่อไปนี้

อิติปิโส ภะกะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชา
จาระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริ

สะทัม มะสาระถิ สัตถาเทวะ มานุสสานัง พุทโธ ภะกะ
วาติ

ให้สวดพุทธคุณเกินอายุ 1 จบ เช่น อายุ 28 ปีให้สวด 29
จบ

คำแปล บทสวดพาหุงมหากา

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
(สามครั้ง)

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระพุทธรเจ้าเป็นสาระณะ

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระธรรมเจ้าเป็นสาระณะ

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระสงฆ์เจ้าเป็นสาระณะ

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระพุทธรเจ้าเป็นสาระณะ

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระธรรมเจ้าเป็นสาระณะ
แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระสงฆ์เจ้าเป็นสาระณะ

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระพุทธรเจ้าเป็นสาระณะ
แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระธรรมเจ้าเป็นสาระณะ
แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอา

พระสงฆ์เจ้าเป็นสาระณะ

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เป็นผู้ทรง
แจกจ่ายธรรม เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ดีโดยชอบด้วย

พระองค์เอง ทรงถึงพร้อมด้วยวิชา และ จรณะ
(ความรู้และความประพฤติ) เสด็จไปดี (คือไปที่ใดก็ยัง
ประโยชน์ให้ที่นั่น) ทรงรู้แจ้งโลก ทรงเป็นสารathi์ฝึกคน
ที่ควรฝึก หาผู้อื่นเปรียบมิได้ ทรงเป็นศาสดาของเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลาย ทรงเป็นผู้ตื่น ทรงเป็นผู้แจกจ่าย
ธรรม

พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว อันผู้
ปฏิบัติเห็นชอบได้ด้วยตนเอง ไม่ประกอบด้วยกาลเวลา
ควรเรียกมาดูได้ ควรนอบน้อมเข้าไปหา อันผู้รู้พึงรู้ได้
ด้วยตนเอง

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาค เป็นผู้ปฏิบัติดี
แล้ว พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเป็นผู้ปฏิบัติ
ตรง พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเป็นผู้ปฏิบัติ
เพื่อความรู้ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเป็นผู้

ปฏิบัติชอบ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคนั้น
จัดเป็นบุรุษสี่คู่ เป็นบุคคลแปด เป็นผู้ควรบูชา เป็นผู้
ควรรับทักขิณา เป็นผู้ควรกราบไหว้ เป็นเนื่อนานุญของโลก
หาสิ่งอื่นเปรียบมิได้

สมเด็จพระผู้มีพระภาค ผู้เป็นจอมของนักปราชญ์
ทรงชนะพญามารพร้อมด้วยเสนา ซึ่งเนรมิตแขนได้ตั้ง
พัน มีมือถืออาวุธครบทั้งพันมือ จี๋ข้างคิริเมขล์ ส่งเสียง
สนั่นน่ากลัว ทรงชนะด้วยธรรมวิธีมีทานบารมี เป็นต้น
และด้วยเดชะของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัย
มงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุณีทรงชนะอาพา
วยกษ์ผู้โหดร้ายป่าคลั่ง น่าสพึงกลัว ซึ่งต่อสู้กับ
พระองค์ ตลอดทั้งคืนรุนแรงยิ่งกว่าพญามาร จนละพยศ
ร้ายได้สิ้น ด้วยขันติธรรมวิธีอันพระองค์ได้ฝึกไว้ดีแล้ว

และด้วยเดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัย
มงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะ
พญาช้าง ชื่อ นาพาคิริ ซึ่งกำลังตกมันจัด ทารุณโหดร้าย
ยิ่งนัก คงไฟป่าจักรวาลและสายฟ้า ด้วยพระเมตตา
ธรรม และด้วยเดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอ
ชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะมหา
โจร ชื่อ องคุลิมาล ในมือถือดาบเงื่อง่าโหดร้ายทารุณยิ่ง
วิ่งไล่ตามพระองค์ห่างออกไปเรื่อย ๆ เป็นระยะทางถึง
๓ โยชน์ ด้วยทรงบันดาลมโนมยิตติ (ฤทธิ์ทางใจ) และ
ด้วยเดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัยมงคล
ทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะคำ
กล่าวใส่ร้ายท่ามกลางชุมชน ของนางจิณฺจมาณวิกา ผู้
ผูกท่อนไม้ซ่อนไว้ที่ท้องเสร้างทำเป็นหญิงมีครรภ์ ด้วย
ความจริง ด้วยความสงบเยือกเย็นด้วยวิธีสมาธิอันงาม
และด้วยเดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัย
มงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะตั้
จกนิกรณต์ ผู้เชิดชูลัทธิของตนว่าจริงแท้อย่างเลิศลอย
ราวกับขูรงขึ้นฟ้า ผู้มุ่งไต่ว่าทะกับพระองค์ ด้วยพระ
ปัญญาอันเป็นเลิศดุจประทีปอันโชติช่วง ด้วยเทศนา
ญาณวิถิ และด้วยเดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น
ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะ
พญานาคชื่อนันโทปนันทะ ผู้หลงผิดและมีฤทธิ์มาก

ด้วยทรงแนะนำวิธี และ อิทธิฤทธิ์แก่พระโมคคัลลานะ
พระเถระภุชงค์ พุทธบุตร ให้ไปปราบจนเชื่อง และด้วย
เดชของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัยมงคล
ทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

สมเด็จพระผู้มีพระภาค พระจอมมุนีทรงชนะ
พรหม ชื่อ ท้าวพุกะ ผู้รัศรีงทิฎฐิ คือ ความเห็นผิดไว้
แนบแน่น โดยสำคัญผิดว่าตนบริสุทธิ์มีฤทธิ์รุ่งโรจน์
ด้วยวิธีวางยาอันวิเศษ คือ เทศนาญาณ และด้วยเดชของ
พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมี
แก่ข้าพเจ้า

แม้รชนใดไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพุทธชัย
มงคลคาถา ๘ บทนี้ ทุกวัน ย่อมเป็นเหตุให้พ้นอุปัทว
อันตรายทั้งปวง นรชนผู้มีปัญญาย่อมถึงซึ่งความสุข
สูงสุดแล สิวโมกข์นฤพานอันเป็นเอกนัตบรมสุข

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระผู้ทรงเป็นที่พึ่ง
ของสรรพสัตว์ทรงประกอบด้วยพระมหากรุณา ทรง
บำเพ็ญพระบารมีทั้งปวง เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่สรรพ
สัตว์ ทรงบรรลुพระสัมโพธิญาณอันสูงสุด ด้วยการ
กล่าวสัจวาจาฉันี้ ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า

ขอข้าพเจ้าจงมีชัยชนะในชัยมงคลพิธี จุฑพระจอม
มุณีผู้ยังความปีติยินดีให้เพิ่มพูนแก่ชาวสาकยะ ทรงมีชัย
ชนะมาร ฦ โคนต้นมหาโพธิ์ทรงถึงความเป็นเลิศยอด
เยี่ยม ทรงปีติปราโมทย์อยู่เหนืออชิตบัลลังก์อันไม่รู้พ่าย
ฦ ไปกขรปฐพี อันเป็นที่อภิเษกของพระพุทธเจ้าทุก
พระองค์ ฉะนั้นเถิด เวลาที่กำหนดไว้ดี งานมงคลดี รุ่ง
แจ้งดี ความพยายามดี ชั่วขณะหนึ่งดี ชั่วครู่หนึ่งดี การ
บูชาดี แต่พระสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ กายกรรมอันเป็นกุศล
วจีกรรมอันเป็นกุศล มโนกรรมอันเป็นกุศล ความ

ปรารถนาดีอันเป็นกุศล ผู้ได้ประพบัติกรรมอันเป็นกุศล
ย่อมประสบความสุข โชคดี เทอญ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง
จงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า ขอ
ความสุขสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทพยดาทั้ง
ปวงจงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ขอ
ความสุขสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทพยดาทั้ง
ปวงจงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอ
ความสุขสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

พระคาถาชินบัญชร ๑๕ บท บทเต็ม

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนเจริญภาวนาชิน
บัญชร ตั้ง นะโม ๓ จบ ก่อน แล้วระลึกถึงสมเด็จพระ
พุทธาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง

ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง

อัทถิ กาเย กายะญายะ

เทวานัง ปิยะตัง สุตตะวา

อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน

ท้าวเวสสุวรรณโณ

มรณังสุขัง อะระหัง สุกะโต

นะโมพุทธานะ

1. ชะยาสะนาคะตา พุทธา

เชตะวา มารัง สะวาหะนัง

จะตุสัจจาสะภัง ระสัง

เยปิวิงสุ นะราสะภา

คำแปล พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทั้งหลาย ผู้
ประทับนั่งแล้วบนชัยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยา
มาราธิราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้ว เสวย
อมตรสคือ อริยะสังฆธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพ
สัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์

2. ตัณห์กะราทะโย พุทธา

อัญฐะวิสะติ นายะกา

สัพเพ ปะติญฺฐิตา มัยหัง

มัตถะเก มุนิสสระรา

คำแปล มี 28 พระองค์คือ พระผู้ทรงพระนามว่า
ตัณห์กรเป็นอาทิ พระพุทธเจ้าผู้จอมมุณีทั้งหมดนั้น

3. สีเส ปะติญฺฐิโต มัยหัง

พุทธโธ ฐัมโม ทะวิโลจะเน

สังโฆ ปะติภุจฺจโตะ มัยหัง

อุเร สัพพะคุณากะโร

คำแปล ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐาน
เหนือเศียรเกล้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ประดิษฐานอยู่บนศิรষะพระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง
พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

4. หะทะเย เม อะนุรุทโธ

สารีปุตโต จะทักขิणे

โกณฑัญญโณ ปิณฺณิภาคัสสมิง

โมคคัลลานโณ จะวามะเก

คำแปล พระอนุรุทธะอยู่ที่ใจ พระสารีบุตรอยู่
เบื้องขวา พระโมคคัลลาน์อยู่เบื้องซ้าย พระอัญญา
โกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง

5. ทักขิณ สะวะเน มัยหัง

อาสุง อานันทะ ราชุโล

กัสสะโป จะ มะหานาโม

อุภาสุง วามะโสตะเต

คำแปล พระอนนทกั๊บพระราหุลอยู่หุขวา
พระกัสสะปะกั๊บพระมหานามะอยู่หุซ่าย

6. เกสัันเต ปิณฺณฐิกัสสมิง

สุริโย วะ ปะกังกะโร

นิสินโน สิริสััมปันโน

โสภิต มุณีปุงคะโว

คำแปล มุนีผู้ประเสริฐคือ พระโศภิตะผู้สมบูรณ์
ด้วยสิริดังพระอาทิตย์ส่องแสงอยู่ที่ทุกเส้นขน ตลอด
ร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

7. กุมาระกัสสะโป เถโร

มะเหสี จิตตะวาตะโก

โส มัยหัง ะวะทะเนนิจัจัง

ปะติฏฐาติ คุณากะโร

คำแปล พระเถระกุมาระกัสสะปะผู้แสวงบุญทรง
คุณอันวิเศษ มีวาตะอันวิจิตรไพเราะอยู่ปากเป็นประจำ

8. ปุณโณ อังคฺลิมาโลจะ

อุปาตี นันทะสีวะลี

เถรา ปญฺจะ อิม ชาตา

นะลาภุ ทิละกา มะมะ

คำแปล พระปุณณะ พระอังกุลิมาล พระอุบาลี
พระนันทะ และพระสีวะลี พระเถระทั้ง 5 นี้ จงปรากฏ
เกิดเป็นกระแจะจุมเจิมที่หน้าผาก

9. เสตาสีติ มหาเถรา วิ

ชิตา ชินะสาวะกา

เอเตสีติ มหาเถรา

ชิตะวันโต ชินะระสา

ชะลันตา สีละเต เชนะ

อังกะมังเกสุ ัตถันฐิตา

คำแปล ส่วนพระอสีติมหาเถระที่เหลือผู้มีชัยและ
เป็นพระโอรส เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าผู้ทรงชัย

แต่ละองค์ล้วน รุ่งเรืองไฟโรจน์ด้วยเดชแห่งศีลให้ดำรง
อยู่ทั่วอวัยวะน้อยใหญ่

10. ระตะนัง ปุระโต อาติ

ทักษิณ เมตตะสุตตะกัง

ชะชะกัง ปังนะโต อาติ

วาเม อังकुลิมาละกัง

คำแปล พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า พระเมตตา
สูตรอยู่เบื้องขวา พระอังคุลิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้าย
พระชัคคะสูตรอยู่เบื้องหลัง

11. ขันธะโมระปะริตัตถุจะ

อาภานาภียะสุตตะกัง

อากาเส นทะนัง อาติ

เสสา ปาการะสถฐิตา

คำแปล พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระ
อาณานาฎิสสูตร เป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภา
กาศ

12. ชินนानา ะระระสังยุตตา

สัตตะปาการะลังกะตา

วาทะปีตตาทิสัญชาตา

พาหิรัชณัตตุ ปัททะวา

คำแปล อนึ่งพระชินเจ้าทั้งหลาย นอกจากที่ได้
กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด
มีศีลาทีคุณอันมั่นคง สัตตะปการเป็นอาภรณ์มาตั้ง
ล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น

13. อะเสสา วินะยัง ยันตุ

อนันตะชินะเตชะสา

วะสะโต เม สะกิจเจนะ

สะทา สัมพุททะปัญชะเร

คำแปล ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้าไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชรแวดวงกรงล้อม แห่งพระสัmmaสัมพุทธุเจ้าขอโรคอุปัทวะทุกข์ทั้งภายนอกและภายใน อันเกิดแต่โรคร้าย คือ โรคลมและโรคดีเป็นต้น เป็นสมุฏฐานจงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

14. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ

วิหะรันตัง มะฮีตะเล

สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ

เต มะหาปุริสาสะภา

คำแปล ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศ
ทั้งปวงนั้น จงอภิบาลข้าพระพุทธเจ้า ผู้อยู่ในภาคพื้น
ท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการ
คุ้มครองปกป้องรักษาภายในเป็นอันดีขณะนี้แล

15. อิจเจวะมันโต สุกตโต สรักโข

ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว

ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ

สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะรายโ

สัทธัมมานุภาวะปาลิโต

จะรามิ ชินะปัญชะเรติ

คำแปล ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณา
นุภาพแห่งลัทธธรรม จึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวอันตราย
ใดๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้า ชนะข้าศึกศัตรู
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวงด้วย

อานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติ
และรักษาดำเนินไปโดยสวัสดิ์เป็นนิจนิรันดรเทอญฯ.

เมื่อสวดพุทธคุณครบตามจำนวนจบที่ต้องการแล้ว จึงตั้ง
จิตแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลดังนี้

คาถาแผ่เมตตาตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข

อะหัง นิททุกโข โหมิ ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากความทุกข์

อะหัง อะเวโร โหมิ ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากเวร

อะหัง อภัยปัทโธ โหมิ ขอให้ข้าพเจ้าปราศจาก

อุปสรรคอันตรายทั้งปวง

สุโข อุตตมัง ปะริหะรามิ

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุขกายสุขใจ รักษากายวาจาใจ

ให้พ้นจากความทุกข์ภัยทั้งปวงเถิด

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

ธัมมเพสัตตะ สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด
แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวร
แก่กันและกันเลย

อัปยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้
พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อนีมา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความ
ทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุชีอัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิดฯ

บทกรวดน้ำ (อุทิศส่วนกุศล)

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขिता โหหนตุ มาตาปิตะโร

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า

ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ญาติีนัง โหตุ สุขिता โหหนตุ ญาติะโย

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า

ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขिता โหหนตุ คุณ

ครูปัชฌายาจริยา

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของ

ข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เทวะตานัง โหตุ สุขिता โหหนตุ สัพเพ เทวา

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลาย ขอให้เทวดา
ทั้งหลายจงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขिता โหนตุ สัพเพ เปตา

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลาย ขอให้เปรต
ทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เวย์นัง โหตุ สุขिता โหนตุ สัพเพ เวย์รี

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย
ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตตานัง โหตุ สุขिता โหนตุ สัพเพ สัตตา

- ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้
สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

เกร็ดความรู้

พุทธชัยมงคลคาถา

ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า

พุทธชัยมงคลคาถา หรือ "คาถาพาหุง" เป็นบทสวด
ที่คนนิยมสวดกันมาก

เพราะเป็นบทสวดที่กล่าวถึงชัยชนะอันใหญ่ทั้ง ๘
ครั้งของพระพุทธเจ้า เพราะสวดขึ้นต้นด้วยคำว่า "พา
หุง" จึงนิยมเรียกว่า "คาถาพาหุง" และสวดต่อด้วย
มหากาธุณิกโกหรือชยปริตร

ความเป็นมาคาถาพาหุง

ที่มาของบทสวดคาถาพาหุงนี้ หลวงพ่อจรัญ วัด
อัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ได้กล่าวไว้ว่า เป็นตำราเก่าแก่
ตั้งแต่ยุคกรุงศรีอยุธยาเป็นโบราณทองคำจารึก

ของ "สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว" ปัจจุบัน
เรียกว่า "วัดใหญ่ชัยมงคล" จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ซึ่งได้รณาวายพระพรชัยมงคลแด่สมเด็จพระนเรศวร
มหาราช

สมเด็จพระพนรัตน์องค์นี้เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระ

พระนเรศวร

ในเรื่องนี้ หลวงพ่อจรัญวัดอัมพวัน ได้กล่าวถึง
ความเป็นมาไว้อย่างน่าสนใจว่า

คืนหนึ่งท่านฝันว่า ได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง
ได้พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสาธูป
เรียบรื้อยน่าเลื่อมใสเห็นว่าเป็นพระอาวุโสभवมานาน
จึงเข้าไปกราบนมัสการท่านหยุดยืนตรงหน้าแล้วกล่าว
ว่า "ฉันคือสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วแห่งกรุงศรี
อยุธยา ฉันต้องการให้เธอไปที่วัดใหญ่ชัยมงคลเพื่อดู
จารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแด่สมเด็จพระ
นเรศวร เนื่องในวาระที่สร้างพระเจดีย์ฉลองชัยชนะ
เหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็น
อิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไป

ดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้
แล้ว"

ในฝันนั้นท่านได้รับปากพร้อมกับรู้ตำแหน่งที่
บรรจุไว้ แล้วก็ตกใจตื่นตอนใกล้รุ่ง แล้วก็ทบทวน
ความฝัน นึกอยู่ในใจว่าตัวท่านมีสติกำหนดจิตอยู่เสมอ
เรื่องฝันฟังช่างไม่ค่อยมี และก็ ได้ทราบข่าวในวันนั้น
ว่า กรมศิลปากรจะทำการบูรณปฏิสังขรณ์พระเจดีย์
ใหญ่ วัดใหญ่ชัยมงคล และจะทำการบรรจุพระบรมธาตุ
ที่ยอดพระเจดีย์

ท่านจะได้ขอร้อง ดร.กึ่งแก้ว อรรถากร ช่วยบอก
นายภิรมณ์ ชินเจริญ ให้เลื่อนการปิดยอดเจดีย์ไปอีกวัน
หนึ่ง เพื่อที่จะได้นำพระขี้มูเสมาชัยไปร่วมบรรจุไว้ที่
ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้น ท่านเดินทางไปถึง ก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์
จนสุดบันได แล้วมองเห็นโพรงที่ทำทางเข้าสำหรับลง
ไปด้านล่าง มีนั่งร้านพอไต่ลงไปภายใน จึงตั้งใจเด็ด
เดี่ยวว่า ลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกจากนั่งร้านก็ยอมตาย

เมื่อท่านลงไปภายในได้พบโบลานทองคำ ๑๓ โบลาน
ตามที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้จริงๆ จึงได้
พบว่า แท้ที่จริงแล้ว สิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว
ท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือบทสวดมนต์ที่
เรียกว่า "พาหุงมหากาธุณโก" ท้ายของนิมิตนั้นระบุว่า
"เราสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ศรีอโยธยศ คือผู้
จารึกรจนาเอาไว้ ถวายพระพรแด่พระมหากษัตริย์เจ้า
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช"

ท่านจึงได้เข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือบท
สวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้

สมเด็จพระนเรศวรไว้สวดเป็นประจำ ทั้งเวลาอยู่ใน
พระบรมราชวังและในระหว่างออกศึกสงคราม ซึ่ง
ปรากฏว่าสมเด็จพระนเรศวรทรงรบ ณ ที่ใด ก็ทรงมีชัย
ชนะอยู่ตลอดเวลา ด้วยอำนาจแห่งคาถาพาหุงที่ทรง
สวดเป็นประจำนั่นเอง

ท่านจึงสอนให้ลูกศิษย์สวดคาถาพาหุง ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา

ผู้ที่สวดคาถาพาหุงเป็นประจำ ย่อมมีความ
เจริญรุ่งเรืองปลอดภัยในชีวิต ไม่เพียงแต่สมเด็จพระ
นเรศวรเท่านั้นที่พบความมหัศจรรย์ของคาถาพาหุง

มีเรื่องเล่าไว้ว่า สมเด็จพระเจ้าตากสินครั้งตีเมือง
จันทบุรี ได้แล้ว ก็ทรงเล็งเห็นว่าสงครามกู้ชาติต่อจากนี้
ไปจะต้องหนักหนาและยืดเยื้อ จึงทรงโปรดเกล้าให้
สร้างพระยอดธงตามแบบศรีอยุธยาขึ้น แล้วนิมนต์พระ

เถระทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาบรรจุไว้ในองค์
พระ และพระองค์ก็ทรงเจริญรอยตามสมเด็จพระ
นเรศวร ด้วยการสวดคาถาพาหุง จึงบันดาลให้ทรงกู้
ชาติสำเร็จ

เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า การจะพ้นฝ่าวิกฤติ
ต่างๆ ให้ผ่านพ้นไปนั้น ต้องใช้อานุภาพแห่งความดีและมี
สติกับการแก้ปัญหา

จึงทำให้รอดพ้นจากวิกฤติได้อย่างแท้จริง

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ย้อนรอยประวัติความเป็นมา สมเด็จพระพุฒาจารย์ เชื่อว่าหลายท่าน คงเคยได้ยินชื่อของพระเกจิอาจารย์ ท่านหนึ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากตั้งแต่นั้น สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงปัจจุบัน หรือที่หลายๆคนเรียกขานนามท่านว่า สมเด็จโต หลวงปู่โต หลวงพ่อโต แห่งวัดระฆังโฆสิตาราม และวันนี้ ข้าพเจ้าขอพาทุกคน มาทำความรู้จักกับสมเด็จโต พระเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียงในด้านพระปฏิบัติจนสำเร็จวิปัสสนาญาณ

กรรมฐานขั้นสูง อีกทั้งยังเป็นผู้ค้นพบ พระคาถาชิน

บัญชร บทสวดมนต์ที่สามารถป้องกันภัยอันตราย

ทั้งหลายได้ ๑๐ ทิศ จะมีความเป็นมาอย่างไรบ้าง เรามา
ย้อนรอยไปพร้อมๆ กันค่ะ

ประวัติความเป็นมาของสมเด็จพระพุฒาจารย์

สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี มีนามเดิมว่า โต
เกิดในสมัยรัชกาลที่ ๑ (หลังสร้างกรุงรัตนโกสินทร์ได้
๗ ปีแล้ว) เมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๕ ขึ้น ๑๒ ค่ำ ปีมอก
จุลศักราชที่ ๑๑๕๐ มีมารดาเป็นชาวบ้านธรรมดา ที่มี
ชื่อว่า จุก เกศ ส่วนบิดา ไม่มีหลักฐานปรากฏที่แน่ชัด
เล่ากันว่า เมื่อวัยเยาว์ ท่านมีรูปร่างที่บอบบาง เพื่อเป็น
การข่มนาม ผู้ใหญ่จึงตั้งชื่อไปในทางตรงกันข้าม และ
ให้มีนามว่า โต ท่านอาศัยอยู่ที่ ณ บ้านตำบลไถ่จั่น (ท่า

หลวง) อำเภอบำเหน็จ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ
มรณภาพ ในวันเสาร์ เดือน ๘ แรม ๒ ค่ำ ปีวอก จุล
ศักราชที่ ๑๒๓๔ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๒ มิถุนายน
๒๔๑๕ สิริรวมอายุ ๘๕ ปี ท่านได้ดำรงตำแหน่งเจ้า
อาวาสวัดระฆังโฆสิตารามได้ ๒๐ ปี โดยรับตำแหน่ง
ตั้งแต่อายุ ๖๕ ปี และดำรงฐานันดรศักดิ์ สมเด็จพระ
พุทธาจารย์โตมาได้ ๗ ปีเศษ

เมื่ออายุได้ ๑๓ ปี ท่านได้บวชเป็นสามเณร ณ วัด
ใหญ่เมืองพิจิตร และได้ย้ายไปศึกษาพระปริยัติธรรม ณ
เมืองชัยนาท จนอายุครบ ๑๘ ปี ท่านก็ย้ายมาศึกษากับ
อาจารย์แก้ว ณ วัดบางลำพู จังหวัดกรุงเทพฯ และยังได้
ศึกษาพระปริยัติธรรมกับเสมียนตราดวัง ขุนพรหมเสนา
ปลัดเสนา ปลัดกรมขุนฯ เสมียนบุญ และพระกระแสง
จนกระทั่งได้เข้ามาเฝ้าสมเด็จพระลูกยาเธอเจ้าฟ้ากรม

หลวงอดิศร สุนทร พระบรมโอรสาธิราชให้ทรงโปรด
มาอยู่กับสมเด็จพระสังฆราช วัดมหาธาตุ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๓๕๑ ท่านมีอายุได้ ๒๑ ปี จึง
บวชเป็นพระภิกษุ และสมเด็จพระเจ้าฟ้าพระบรมราชโอรส
ทรงรับภาระบรรพชาให้เป็น นาคหลวง และให้ไปบวช
ตามภูมิลำเนาที่มีโยมแม่ และบรรดาญาติพี่น้องอาศัยอยู่
ณ วัดตะไกร จังหวัดพิษณุโลก ท่านได้เที่ยวสัญจรไป
มาตามสถานที่ต่างๆ ตามนิสัยที่ชอบการค้นคว้าหา
ความรู้ใหม่ๆ มุ่งศึกษาหาพระอาจารย์ต่างๆ ที่คงแก่ด้าน
วิปัสสนากรรมฐานเสมอ โดยการเดินธุดงค์เข้าไปตาม
ป่าตามเขา

จวบจนสำเร็จวิปัสสนาญาณกรรมฐานขั้นสูง ท่าน
ได้มีสมเด็จพระสังฆราชสุกโกเถื่อนเป็นพระอาจารย์ ที่
คอยพ่่าบอก พ่่าสอนวิชาความรู้ต่างๆ ให้แก่สมเด็จพระ

โต จนสมเด็จพระเอกาทศโลกาในทุกๆด้าน ในตอนนั้น
สมเด็จพระสังฆราชสุกโกเถื่อน มีการสร้างพระสมเด็จ
วัดปลับขึ้นมาและได้ปลุกเสกเอง จึงทำให้สมเด็จโตได้
ความรู้ในการสร้างพระของขลัง หลังจากนั้นไม่นาน
ท่านสมเด็จโตก็ได้ย้ายไปเป็นเจ้าอาวาส ณ วัดระฆัง

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ พระองค์ได้โปรดปรานพระมหา
โตเป็นอย่างยิ่ง กระทั่ง ปี พ.ศ. ๒๓๕๕ พระองค์ได้
พระราชทานสมณศักดิ์พระมหาโตเป็นครั้งแรก ซึ่ง
ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม ตอน
อายุ ๖๔ ปี และเป็นพระราชาคณะที่ พระธรรมกิติ โดย
ปกติแล้วพระมหาโตมักพยายามหลีกเลี่ยงการรับ
พระราชทานสมณศักดิ์ แต่เพราะตอนนั้นในหลวงเป็น
ถึงเจ้าฟ้า จึงทำให้หลีกเลี่ยงไม่ได้ และจำใจที่จะยอมรับ

ยศสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณสามองค์ไป
อีก ๒ ปี แต่ถ้าเป็นเจ้าแผ่นดินสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสามองค์
หนีพ้นจึงไม่รับยศ โดยการเดินธรรมาภิบาลออกไปหลาย
เดือนเพื่อหนียศ ต่อมา ท่านได้เลื่อนยศเป็นพระราชา
คณะชั้นผู้ใหญ่ที่ พระเทพกระวี และอีก 10 ปี ต่อมา ใน
ปี พ.ศ. ๒๔๗๐ จึงทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนา
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสมเด็จพระราชาคณะที่ สมเด็จพระพุฒา
จารย์ มีราชทินนามตามจารึกในหิรัญบัฏว่า สมเด็จพระ
พุฒาจารย์ อเนกสถานปรีชา วิสุทธศีลจรรยาสมบัติ
นิพัทธคุณุณ สิริสุนทรพรตจาริก อรัญญิกคณิศร สมณ
นิกรมหาปรินายก ตริปิฎกโกศล วิมลศีลขันธ์ สถิต ณ
วัดระฆังโฆสิตารามวรมหาวิหาร พระอารามหลวงฯ

ตอนนั้นได้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่พิสดารมากมาย
บ้างก็เป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด เป็นเรื่องตลกขบขัน เช่น มี

ชาวต่างชาติ ได้ทราบข่าวว่าท่านสมเด็จพระโตมิ

ความสามารถที่เก่งกาจ อัจฉริยะ จึงอยากลองภูมิปัญญาของท่านว่า จุดศูนย์กลางของโลกอยู่ตรงไหน และท่านสมเด็จพระตอบกลับไปว่า จุดศูนย์กลางของโลกนั้นอยู่ทุกหนแห่งบนพื้นผิวโลกใบนี้ ไม่ว่าฉันจะไปยืนตรงไหน ณ จุดใด ตรงนั้นคือจุดศูนย์กลางของโลก ฝรั่งเศสถามต่อว่า ท่านสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้หรือไม่ ท่านสมเด็จพระจึงตอบกลับไปว่า หากฉันพิสูจน์ได้แล้ว ท่านจะว่าอย่างไร ฝรั่งเศสไม่ตอบอะไร หลังจากนั้น สมเด็จพระโตจึงถือตาลปัตรและหีบสายสิญจน์มาแทนเชือก เพื่อผูกเข้ากับตาลปัตร แล้วนำไปปักดิน จากนั้นทำการดึงเชือกสายสิญจน์ออก ใช้ปลายนิ้วลากลงบนพื้นดินให้เป็นวงกลม แล้วกล่าวว่า วงกลมคือโลก เพราะฉะนั้น ฉันยืนอยู่จุดศูนย์กลางของโลกตรงจุดที่มีตาลปัตรปักดินอยู่นั้นแหละ

เมื่อฝรั่งได้ยิน จึงยอมแพ้กลับไป และยังมีอีก
หลายๆเรื่องที่ท่านสมเด็จพระโตสามารถรู้กาลเวลาอนาคต
ครั้งหนึ่ง มีหญิงจีนมาขอห่วยจากท่าน โดยการแอบนัด
กับเด็กวัดแล้วแนะนำให้ขึ้นไปคุยกับท่านสมเด็จพระโตบนกุฏิ
จากนั้นเด็กวัดก็ถามท่านสมเด็จพระโต ในขณะที่กำลังบีบ
นิ้วไปด้วย ว่า ท่านตา ท่านตา ห่วยงวดนี้จะออกอะไร
ท่านสมเด็จพระโตจึงตอบว่า “ข้าตอบไม่ได้ไว้อยู่เดียวห่วย
ของข้าจะรอดหรือไม่” และในขณะนั้น มีอาเจ็กคนจีนคน
หนึ่ง แอบอยู่บริเวณใต้กุฏิ ฝรั่งสมเด็จพระโตพูดอย่าง
นั้นก็เปิดหน้าต่างไปเลย

และอีกตำนานหนึ่งที่เล่าขานกันมา เกี่ยวกับแม่
นาค สมเด็จพระโตพระพุฒาจารย์โต ท่านได้รู้ถึงเหตุการณ์
ที่ผีนางนาค กำเริบ หมอผีไหนก็ไม่สามารถจัดการได้
ท่านจึงเดินทางไปค้างที่วัดมหาบุศย์ ในคลองพระโขนง

พอคำท่านก็ไปนั่งอยู่ที่ปากหลุม แล้วเรียกนางนาค
ขึ้นมาสนทนากัน แต่ตกลงกันว่าอย่างไรไม่ทราบได้ ผล
สุดท้ายท่านสมเด็จพระโตได้เจาะเอากระดูกตรงส่วน
หน้าผากของนางนาคที่เขาฝังไว้มาได้ จากนั้นท่านก็นั่ง
ขัดเกลาจนมันวาว แล้วนำกลับไปยังวัดระฆัง และทำ
การลงยันต์เป็นอักษรไว้ เจาะเป็นปื้นหนึ่งคาบเอว เพื่อ
นำติดตัวไปทุกแห่งหน ตั้งแต่นั้นมา ผีนางนาคก็หายไป
ไม่มาเที่ยวหลอกผู้คนอีกเลย

ที่มา

พุทธชัยมงคลคาถา

https://kalyanamitra.org/th/article_detail.php?i=18532

ประวัติหลวงปู่โต

https://www.aurora.co.th/news/page_news/697